

Az év sportolói

Az év szegedi edzője: Nyári Sándor (DÉLÉP SC, férfi röplabda), 2. Török Tivadar (DÉLÉP SC, női teke), 3. Volford László (SZEOL AK, atlétika).

Az év szegedi női sportolója: Vidács Györgyné (SZEOL AK, teke, edzője: Révész János), 2. Szopori Erika (SZEOL AK, atléta), 3. Szabó Erzsébet (SZEOL AK, atléta).

Az év szegedi férfisportolója: Bucsuházy József (SZEOL AK, atléta, edzője: Volford László), 2. Petrovics Kálmán (SZEOL AK, kajakozó), 3. Zsodi Imre (DÉLÉP SC, kézilabdázó).

Az év szegedi női csapata: DÉLÉP SC teke (edző: Török Tivadar), 2.

SZEOL AK teke, 2. SZEOL AK kosárlabda.

Az év szegedi férficsapata: SZEOL AK kajaknégyese (edző: Svidró József és SZEOL AK kenuhetese (edző: Kása Ferenc), 2. DÉLÉP SC röplabda, 3. SZEOL AK kosárlabda.

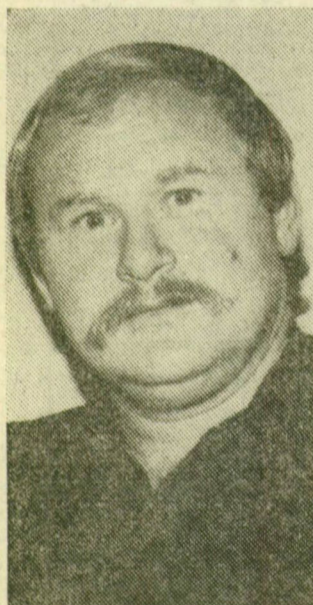
1984 legjobb magyar sportolói.

Nők: 1. Vidács Györgyné, tekész, 2. Stefanek Gertrúd, vívó, 3. Főrián Éva, sportlövő.

Férfiak: 1. Gáspár Tamás, birkózó, 2. Fábán László, öttusázó, 3. Juhász László, fogathajtó.

Csapat: 1. Fogathajtó válogatott, 2. Vasas SC vízilabdacsapat, 3. Labdarúgó-válogatott.

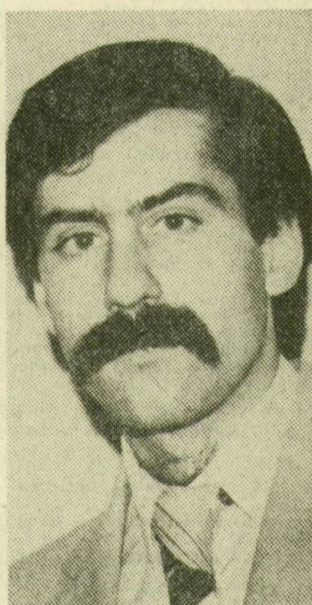
Nyári Sándor

Vidács Györgyné

Bucsuházy József

Az edzői kispad milliójének szele először Szolnokon borzongatta meg, ott kezdte a hivatás néha göröngyös, olykor magasba repítő sikerrel övezett útját járni. Mint gyakorló edző és játékos egy személyben, jó és rossz tapasztalatokból egyaránt részesült, ám ezeket — ő sem tudott profétá lenni saját hazájában — akkor nem tudta kellően hasznosítani. A szülővárosában végzetek miatt sem kellett szégyenkeznie, az elismerésnél mégis több volt az elmarasztalás.

Amikor Szegedre jött, öt éve ennek a múltból merítve fogalmazta meg ars poeticáját: edzőként szakmailag nem hibázhat, még apró, másnak talán fel sem tűnő melléfogásokat sem engedhet meg magának! Hogy mily mértékben sikerült megvalósítania, mi sem bizonyítja jobban, az idén harmadszor érdemelte ki „zsiniórbán” a megtisztelő, büszke címet. Ma már ott tart, hogy az utcan ismerősök és ismeretlenek szorítják meg a kezét, gratulálnak eredményeikhez, töretlen ívelésűkhöz, elismeréssel szólnak teljesítményükről.

„A buktatókat, hál’ istennek, eddig elkerültük, ama bizonyos gödör fenekén még nem voltunk, de arról, hogy megtudjuk milyen is ott, ezután is szívesen lemondunk. Ezt az újbóli megbecsülést mindenképpen meg kell osztanom csapatommal, hiszen játékosaim nélkül, akiknek nevét kivétel nélkül csupa nagybetűvel vésem emlékezetembe, aligha jutottam volna idáig. Ne higgye senki, hogy ezek a röplabdások csodálányok.

Soha nem csinált hiúsági kérdést Nyári Sándor abból, hogy a játékosok ésszerűnek látszó javaslatát, az újdonságokat elfogadja, megbeszélje velük. Elve, mint mondta, csak akkor juthatnak előre, ha mindent, a dicsőséget és a fiaskókat is közösen vállalják.

Ritkán kerülnek tekézők reflektorfénybe. Sokan csak olyan „sörözetés közbeni” játéknak tekintik a tekét. Hogy korántsem játszadozásról van szó, arról bárki meggyőződhet, ha megnézi egy edzésüket. Például Vidács Györgynét munka közben. Hogy miért pont őt? Mert „történetesen” a SZEOL AK 28 éves tekézője nyerte az idei világ-bajnokságot egyéniben. „Mellesleg” az ugyancsak aranyat nyert csapatnak is tagja volt. Nem volt ezek után nehéz dolguk a választóknak az Év sportolója díj odaítélésekor... Hogy végül is nemcsak Szegeden, hanem országosan is őt jutalmazták ezzel a címmel, az csak növeli szegedi kitüntetésének értékét.

Vidácsné már 1977-ben ifjúsági válogatott volt, 79-ben két bronzérmet nyert az ifjúsági Európa-bajnokságon, majd 80-ban a felnőttek világvetékedőjén ezüstérmet nyert csapatban. Az 1982-es VB-re — mint mondja — nem szívesen emlékszik, hisz sikertelen versenyei között tartja számon.

„Az ottani gyengébb szereplésem — mesélte a világ-bajnoknő — is »oka« az idei sikernek. Erőnlétileg, technikailag is jobban főkészültem, mint két évvel ezelőtt.”

A csapatversenyben nagy fát ütött (így mondják ezt a tekézőknél), s ezután már reménykedhetett a magyar tábor, hogy événiben is terem babér a szegedi sportolónőnek. Közben — úgy mellékesen — párosban Németnével egy bronzérmet is szereztek, s így az egyéni verseny megkezdésekor csupán egy fával állt a vezető nyugatnémet Kaiser mögött. A szabályok értelmében egyszerre szőlították őket pályára.

Ezek a sikerek is hozzájárulnak ahhoz, hogy mind többen ismerik Szegeden a tekézőket.

„Nem gondoltam volna, hogy ennyien szurkoltak nekem, itthon. Ismeretlenek is odajöttek gratulálni.”

Viszonylag későn, 17 éves korában jegyezte el magát az atlétikával. A szegedi Erdészeti Szakközépiskola tanulója volt, ahol testnevelő tanára, Bak István, a kiváló szakember felfigyelt a jó mozgású, a futáshoz rendkívül jó adottságokkal rendelkező fiatalemberre. Az országos ifjúsági bajnokságon 800 méteren harmadikként futott célba.

Ifjúsági bajnok volt, meghívták korosztálya, majd az utánpótlás korúak válogatottjába, a felnőttek között pedig 1983-ban húzhatta magára először a címeres trikót. A SZEOL AK saját nevelésű, tanári diplomával rendelkező, 26 éves atlétája a közel tíz év alatt több figyelmet keltő eredményt ért el, számára a „nagy kiugrást” azonban az idei év hozta meg. Végre a felnőttek között is kiharcolhatta az annyira óhajtott sikert, az országos bajnoki címet. Méghozzá nem egyet — ha lúd, legyen kövér —, Bucsuházy József 1984-ben háromszor vehetett át aranyérmet!

A szép sorozat tavasszal kezdődött, amikor is a SZEOL AK mezei futócsapata (Bucsuházy, Énekes, Volford, Bak) megnyerte az OB I-et. Következett a nyáron a pályabajnokság — egy középtávfutónak ugye mégiscsak ez az igazi verseny — ahol az 1500 méteres távon nem talált legyőzőjére az alkatában és tulajdonságában az új-zélandi olimpiai bajnok John Walkerhez hasonlító szegedi fiú. Az idényzárás is remekül végződött, ő is tagja volt a kék-feketék 4×800 méteres váltójának, amely szintén a dobogó legfelső fokán állhatott.

Edzője, Volford László — akivel mind „munkaviszonya”, mind emberi és baráti kapcsolata ideális — nem holmi kifutott sikerként könyveli el versenyzője mostani eredményeit. A példás hozzáállású futó pályája most ismét felfelé ível.

A SZEOL AK kajak négyese

A SZEOL AK K IV-es hajóegységének versenyzői, balról jobbra: Kopasz, Petrovics, Kmeth, Zentai

Ki hinné, hogy a kajakosoknál is van rivalizálás a csapatba kerülésért? Így van pedig, hisz nem volt könnyű bekerülni a SZEOL AK azon kajak négyesébe, amely végül is aranyérmet nyert az idei magyar bajnokságon. Ja, és elindulni sem volt könnyű... Nem volt, és jelenleg sincs ugyanis az egyesületnek olyan hajója, amely megfelelő lett volna a bajnoki induláshoz. Na már most, hazai egyesülettől nem lehetett kunyerálni, hisz a konkurenseknek is kellett a versenyen a hajó.

Így végül déli szomszédainktól sikerült kölcsönkérni. A szakértők szerint döntő volt ez a pszichológiai hatás, amit az új hajóban való evezés jelentett a fiúknak. Mégpedig a rangidős (30 éves) Kopasz Péternek, az olimpiai utazás elmaradása miatt lelkileg nehezen egyensúlyba kerülő Petrovics Kálmánnak, s az egyesület saját nevelésű fiataljainak: Zentai Tibornak és Kmeth Sándornak. Ők lapátoltak ugyanis az „aranynégyesben”.

A DÉLÉP női tekecsapata

Állnak (balról jobbra): Óvári György szakosztályvezető, Cserhalmi Júlia, Korász Anna, Bődőné Mracskó Annamária, Sáfrány Mihályné, Szabó Lúcia, Török Tivadar edző, Tóth Zoltán technikai vezető. Ülnek: Lőrinczné Naschitz Katalin, Kenderesiné Gregor Edit. A képen nem szerepelnek de a csapatban játszottak: Óhátné Szombathelyi Erzsébet, Kovácsné Kiss Erika, Süli Józsefné

Mivel 1980-ban már nyert hazai bajnokságot a DÉLÉP SC női tekecsapata, nem volt teljesen meglepő, hogy az idén újból sikerült az élen végezniük. Könnyűnek azonban nem nevezhető a bajnoki cím megszerzése, hisz csak az utolsó előtti fordulóban dönt el, hogy a kék-fehérek a BKV Előrével, a SZEOL-lal, valamint a Kőbányai Porcelánnal folytatott rivalizálásban elsősorban két világbajnok, Lőrinczné és Kovácsné vezérletével az éle tudnak törni. A bajnoki cím hűen mutatja a csapat erejét, Itthon ugyanis nincs több olyan erős szakosztály, mint a DÉ-

LÉP-eseké, hisz náluk két nemzetközi, négy első osztályú és három aranyjelvényes ifjúsági minősítéssel rendelkező sportoló versenyez.

Ideji szereplésük csúcspontja a Mannheimben lebonyolított Bajnoksapatok Európa Kupája volt. Ekkorra azonban sajnos, Kovácsné születése és Süliné visszavonulása miatt meggyengült a csapat, így a rutintalanabb fiataloknak nem sikerült a legjobb négy együttes közé bejutni. Tizenkét fán múlt... Azért Európában ötödiknek lenni sem ok a szégyenkezésre.

A SZEOL AK kenu hetese

A SZEOL AK C VII-es hajóegységének legénysége, balról jobbra: Mucs, Váradi, Hane-kám, Salánki, Farkas, Bodó, Bohács

A kajak-kenu sportban itthon általában az olimpiai számok eredményeit kísérik elsősorban figyelemmel. Így annak sem volt igazán nagy visszhangja, még egyesületen belül sem, amikor a SZEOL AK kenu hetese megnyerte az idei magyar bajnokságot. Pedig a mögöttük levő egységek „tömve voltak” olimpiai és világbajnoki érmeikkel, helyezettekkel. A siker további értékeléséről annyit, hogy a győztes kenuban ülő szegedi fiúk közül Váradi Sándor 22 évével volt a legöregebb, s az is érdekes, s az egység erejére jellemző, hogy Hane-kám István 500-on,

egyesben, második, a Mucs Mihály-Váradi Sándor kettes 1000 méteren és 500-on is ezüstérmes, a Salánki György-Hane-kám egység 500-on ötödik, a Bodó Attila-Bohács Zoltán-páros 500-on hatodik helyezést szerzett. Hetedikként Farkas Árpád ült a győztes hajóban, aki „csak” ehhez az egységhez adta erejét, mint kiderült — sikerrel; a rajttól vezetve, tisztán, egy hajóhosszal nyerték a versenyt. Hogy jövőre lesz-e ismétlés? Ne legyünk ünneprontók, s csak annyit: közülük csupán hárman maradnak az egyesületnél az új idényre.

Az oldalt Balogh Tamás és Gyürki Ernő írta, a fotókat Gyenes Kálmán és Sipos István készítette